РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

3 септември 2009 година *

Съдържание

I — Правна уредба . . . . . I - 7466

II — Обстоятелства в основата на спора и спорното решение . . . . . I - 7470

III — Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7472

IV — Искания на страните пред Съда . . . . . I - 7472

V — По жалбата . . . . . I - 7473

А — По първото правно основание, изведено от нарушението на правото на защита и на задължението за мотивиране при разделянето на административното производство . . . . . I - 7474

1. Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7474

2. Доводи на страните . . . . . I - 7474

3. Съображения на Съда . . . . . I - 7475

Б — По второто правно основание, изведено от забраната за отказ от правосъдие . . . . . I - 7478

1. Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7478

2. Доводи на страните . . . . . I - 7478

3. Съображения на Съда . . . . . I - 7479

В — По третото правно основание, изведено от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с определянето на тежестта на нарушението . . . . . I - 7480

1. По първата част от третото правно основание, изведена от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с размера на съответния пазар . . I - 7481

* Език на производството: немски.

а) Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7481

б) Доводи на страните . . . . . I - 7482

в) Съображения на Съда . . . . . I - 7483

2. По втората част от третото правно основание, изведена от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с действителното отражение на нарушението върху пазара . . . . . I - 7486

а) Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7486

б) Доводи на страните . . . . . I - 7488

в) Съображения на Съда . . . . . I - 7488

i) По искането на Комисията за замяна на мотиви . . . . . I - 7488

ii) По доводите на жалбоподателите . . . . . I - 7491

Г — По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на Насоките и от погрешна преценка на тежестта на нарушението . . . . . I - 7493

1. По първата част от четвъртото правно основание, изведена от невземането предвид на погрешния характер на определянето на действителното отражение на нарушението върху пазара . . . . . I - 7493

а) Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7493

б) Доводи на страните . . . . . I - 7494

в) Съображения на Съда . . . . . I - 7494

2. По втората част от четвъртото правно основание, изведена от невземането предвид като смекчаващо обстоятелство на факта, че жалбоподателите са преустановили нарушението доброволно . . . I - 7496

а) Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7496

б) Доводи на страните . . . . . I - 7496

в) Съображения на Съда . . . . . I - 7497

Д — По петото правно основание, изведено от нарушението на принципа на пропорционалност при определянето на размера на глобата . . . . . I - 7498

1. Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7498

2. Доводи на страните . . . . . I - 7498

3. Съображения на Съда . . . . . I - 7499

VI — По съдебните разноски . . . . . I - 7499

По дело C-534/07 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 26 ноември 2007 г.,

William Prym GmbH & Co. KG,

Prym Consumer GmbH & Co. KG,

установени в Stolberg (Германия), представлявани от адв. H.-J. Niemeyer, адв. C. Herrmann и адв. M. Röhrig, Rechtsanwälte,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-жа K. Mojzesowicz, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann (докладчик), председател на състав, г-н M. Ilešič, г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 март 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 април 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба William Prym GmbH & Co. KG и Prym Consumer GmbH & Co. KG искат да бъде отменено, в частта, в която ги засяга, Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 12 септември 2007 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия (T-30/05, Сборник, 2007 г., стр. II-107*, резюме, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отменя частично Решение C(2004) 4221 окончателен на Комисията от 26 октомври 2004 г. относно процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (преписка COMP/F-1/38.338 — PO/игли) (наричано по-нататък „спорното решение“).

I — Правна уредба

2 Член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), гласи:

„2. С решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават [член] 81 или 82 от Договора, […]

[…]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, санкцията не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година.

[…]

3. При определяне на размера на санкцията се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.“

3 Член 31 от Регламент № 1/2003 предвижда:

„Съдът разполага с неограничена юрисдикция да осъществява контрол върху решения, с които Комисията е постановила санкция или периодично санкционно плащане. Той може да отмени, намали или увеличи наложената санкция или периодично санкционно плащане.“

4 Точка 1, A от Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейска общност за въглища и стомана (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“) гласи следното:

„При оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взет предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така да бъде взет предвид и размерът на съответния географски пазар.

Така нарушенията ще трябва да бъдат класифицирани в една от следните три категории: незначителни нарушения, сериозни нарушения и много сериозни нарушения.

— незначителни нарушения:

Това могат да бъдат търговски ограничения, обикновено имащи вертикален характер, но с ограничено влияние върху пазара, засягащи единствено значителна, но сравнително ограничена част от пазара на Общността.

Вероятен размер на глобите: от 1 000 до 1 милион [евро].

— сериозни нарушения:

Те ще са най-често хоризонтални или вертикални ограничения като тези, посочени по-горе, но прилагани по-стриктно, със значително влияние върху пазара и с последици в обширни области от общия пазар. […]

Вероятен размер на глобите: от 1 милион до 20 милиона [евро].

— много сериозни нарушения:

Това ще бъдат по принцип хоризонтални ограничения, като ценови картели и квоти за разделяне на пазара или други практики, които излагат на опасност правилното функциониране на единния [да се чете: вътрешния] пазар, като разпределяне на националните пазари и ясна злоупотреба с господстващо положение от страна на предприятия, притежаващи фактически монопол […]

Вероятен размер на глобите: над 20 милиона [евро].

[…]

Също така е необходимо да бъде взет предвид ефективният икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на други оператори, и по-специално потребители, и да се определи глоба в размер, който гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект.

[…]“

II — Обстоятелства в основата на спора и спорното решение

5 Обстоятелствата, предхождащи спора, както произтичат от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

6 Жалбоподателите са германски предприятия, които твърдят, че са една от водещите европейски марки за метални и пластмасови галантерийни стоки, както и за шивашки изделия.

7 На 7 и 8 ноември 2001 г. Комисията извършва проверки съгласно член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) в помещенията на различни производители и дистрибутори от Общността на галантерийни изделия, сред които жалбоподателите и две британски предприятия, както и съответните им дъщерни дружества, а именно, от една страна, Coats Holdings Ltd и J & P Coats Ltd (наричани по-нататък заедно „Coats“), и от друга страна, Entaco Group Ltd и Entaco Ltd (наричани по-нататък заедно „Entaco“).

8 На 15 март 2004 г. Комисията изпраща изложение на възраженията до жалбоподателите, до Entaco и до Coats.

9 На 26 октомври 2004 г. Комисията приема спорното решение.

10 В член 1 от посоченото решение Комисията констатира, че жалбоподателите, Coats и Entaco са участвали в съгласувани практики и са сключили между 10 септември 1994 г. и 31 декември 1999 г. серия от писмени формално двустранни споразумения, които обаче на практика представляват тристранни споразумения, по силата на които тези предприятия са си поделили или са съдействали за подялба на продуктовите пазари, сегментирайки европейския пазар на метални и пластмасови галантерийни изделия, както и на географските пазари, сегментирайки европейския пазар на игли.

11 В член 2 от спорното решение Комисията налага на жалбоподателите глоба в размер на 30 милиона евро.

12 Комисията посочва в спорното решение, че определя глобата в зависимост от тежестта и продължителността на нарушението. Така по отношение на тежестта на нарушението Комисията взема предвид характера на нарушението, действителното му отражение върху пазара и размера на съответния географски пазар. Въз основа на тези елементи тя прави извода, че предприятията, които са участвали в разглеждания картел, са извършили „много сериозно“ нарушение, което я е накарало да определи началния размер на глобата за жалбоподателите на 20 милиона евро.

13 По отношение на продължителността на нарушението Комисията констатира, че то е обхванало период от пет години и три месеца. Поради тази причина тя увеличава началния размер на глобата с 50 % и така определя основния ѝ размер за жалбоподателите на 30 милиона евро.

14 Освен това Комисията отказва на жалбоподателите възможността да се ползват от смекчаващи обстоятелства, като изтъква по-конкретно, че предсрочното прекратяване на незаконното споразумение не е произтекло от намеса от нейна страна и че тя вече е взела предвид това предсрочно прекратяване при определянето на продължителността на нарушението.

III — Обжалваното съдебно решение

15 На 28 януари 2005 г. жалбоподателите подават жалба пред Първоинстанционния съд, с която се цели като главно искане отмяната на спорното решение в частта, в която то се отнася до тях, или при условията на евентуалност отмяната или намаляването на наложената им глоба.

16 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд частично уважава жалбата, доколкото тя има за предмет намаляване на размера на глобата, като приема, че на жалбоподателите погрешно е отказано да се ползват от разпоредбите на Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3). В рамките на пълната си юрисдикция по смисъла на член 229 ЕО Първоинстанционният съд намалява размера на наложената на жалбоподателите глоба на 27 милиона евро. Той отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

IV — Искания на страните пред Съда

17 Жалбоподателите искат от Съда:

— отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която то ги засяга,

— да отмени спорното решение в частта, в която то се отнася до тях,

— при условията на евентуалност да отмени наложената на жалбоподателите в член 2 от това решение глоба или да намали размера ѝ,

— при условията на евентуалност спрямо предходното, да върне делото пред Първоинстанционния съд, за да се произнесе той по тяхната жалба, и

— да осъди Комисията да заплати разноските по цялото производство.

18 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди жалбоподателите да заплатят разноските по настоящото производство.

V — По жалбата

19 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват пет правни основания, които ще бъдат разгледани последователно.

А — *По първото правно основание, изведено от нарушението на правото на защита и на задължението за мотивиране при разделянето на административното производство*

1. Обжалваното съдебно решение

20 В отговор на доводите, с които жалбоподателите изтъкват, че разделянето на първоначално единното производство, образувано по делото, наречено „Галантерийни изделия“, на две отделни производства, дело „Галантерийни изделия: игли“ (наричано по-нататък дело „Игли“) и дело „Галантерийни изделия: закопчалки“ (наричано по-нататък дело „Закопчалки“), представлява нарушение на правото на защита, Първоинстанционният съд постановява в точка 61 от обжалваното съдебно решение:

„[…] следва да се констатира, че изложението на възраженията, изпратено на жалбоподателите на 15 март 2004 г., носи недвусмисленото заглавие „Изложение на възраженията по производство PO/Галантерийни изделия: игли“. Следователно най-късно към тази дата жалбоподателите са знаели, че Комисията е образувала отделно производство относно пазара на игли. Поради това в отговора си на изложението на възраженията те са могли да се защитят срещу разделянето на производствата“.

2. Доводи на страните

21 Жалбоподателите изтъкват, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 61 от обжалваното съдебно решение, че те са знаели, поне считано от посоченото изложение на възраженията, че Комисията ще образува две отделни производства и че при това положение те са могли да се защитят във връзка с това разделяне на административното производство. Според тях от това изложение на възраженията става ясно само че Комисията счита, че поведението им в сектора на иглите представлява самостоятелно нарушение спрямо поведението им в сектора на закопчалките. Само достатъчно подробно изложение на фактите, въз основа на

които Комисията е разделила производството, обаче щяло да им позволи да преценят законосъобразността на тази мярка и следователно да защитят ефективно интересите си.

22 Жалбоподателите добавят, че като не е уточнила причините за разделянето на производството, Комисията е нарушила задължението си за мотивиране.

23 Комисията изтъква, че пред Първоинстанционния съд жалбоподателите са се ограничили до поддържане на твърдението, че са били лишени от възможността да посочат пред Комисията, че глобите, които са могли да им бъдат наложени по двете дела, поради съществуващата между тях връзка не могли да надвишават предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван от 10 % от общия размер на оборота, реализиран от тях в Европейския съюз.

24 Вследствие на това според Комисията, която оспорва довода за липса на мотивиране в тази връзка, първото правно основание следва да се счита за ново и като такова следва да бъде отхвърлено като недопустимо или, при условията на евентуалност, като неоснователно, доколкото с него се твърди нарушение на задължението за мотивиране.

3. Съображения на Съда

25 Без да е необходимо да се разглежда допустимостта на първото правно основание, следва да се констатира, че то не може да бъде прието.

26 Несъмнено зачитането на правото на защита при провеждането на административните производства в областта на политиката на конкуренция представлява общ принцип на правото на Общността, чието съблюдаване е гарантирано от Съда (вж. в този смисъл Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl

Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 167—171, Решение от 14 юли 2005 г. по дело ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, Recueil, стр. I-6773, точка 92, както и Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 35).

27 По отношение на производството по прилагане на член 81 ЕО обаче следва да се разграничат две фази на административното производство, а именно фазата на разследването, която предхожда изложението на възраженията, и тази, която съответства на останалата част от административното производство. Всеки от тези последователни периоди следва своя собствена вътрешна логика, като първият трябва да позволи на Комисията да формира становище относно по-нататъшния ход на производството, а вторият — да ѝ позволи да се произнесе окончателно по твърдяното нарушение (вж. Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точки 181—183, както и Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точка 38).

28 Преценките, съдържащи се в предвиденото от общностните регламенти изложение на възраженията, имат за цел да очертаят предмета на административното производство по отношение на предприятията, срещу които то е образувано (вж. по-конкретно Решение от 17 ноември 1987 г. по дело British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия, 142/84 и 156/84, Recueil, стр. 4487, точка 70). За целта в изложението на възраженията трябва да бъдат изложени ясно всички съществени доказателства, на които се основава Комисията на този етап от производството. Според постоянна съдебна практика това указване може да бъде направено обобщено, тъй като изложението представлява подготвителен документ, съдържащ фактически и правни преценки с чисто временен характер (вж. по-конкретно Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 14, както и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 67).

29 В конкретния случай Първоинстанционният съд констатира в точка 61 от обжалваното съдебно решение, че изпратеното на жалбоподателите изложение на възраженията носи заглавието „Изложение на възраженията по производство PO/Галантерийни изделия: игли“. Самите жалбоподатели признават в жалбата си,

че от това изложение става ясно, че Комисията счита, че поведението им в сектора на иглите представлява самостоятелно нарушение спрямо поведението им в сектора на закопчалките.

30 Следователно в конкретния случай жалбоподателите не оспорват факта, че изложението на твърденията за нарушение е съставено с достатъчно ясни изрази, за да им позволи действително да се запознаят с поведението, в което ги упреква Комисията, и с по-нататъшната посока, която тя възнамерява да даде на производството.

31 Единственият довод, изтъкнат от тях в подкрепа на твърдението им, че не са могли да упражнят ефективно правото си на защита на този етап, се основава на липсата на мотивиране, от което според тях било опорочено изложението на възраженията, що се отнася до разделянето на производството, към което Комисията се ориентирала.

32 Този довод не може да бъде приет.

33 Той би означавал от Комисията да се изисква не само да посочи съществените фактически и правни елементи, които приема на този етап от административното производство като нарушение на общностното право на конкуренцията, но и да изложи поне обобщено причините, поради които в рамките на същото производство не възнамерява да се основе на някои доказателства, във връзка с които първоначално е провела разследване или е възнамерявала да проведе разследване. По този начин задължението за мотивиране, което има Комисията на етапа на изпращане на изложението на възраженията, би се разпростряло до доказателства, по дефиниция несъществени за развитието на производството, което тя възнамерява да проведе. Такова задължение за мотивиране би надхвърлило изискванията, определени в съдебната практика, припомнена в точка 28 от настоящото решение.

34 От това следва, че първото правно основание трябва да се отхвърли при всички случаи като неоснователно.

Б — *По второто правно основание, изведено от забраната за отказ от правосъдие*

1. Обжалваното съдебно решение

35 В точка 64 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд припомня, че Комисията има право по обективни причини както да разделя, така и да съединява производства. В отговор на твърденията на жалбоподателите, че в настоящия случай не били налице такива причини, Първоинстанционният съд отбелязва в точка 65 от същото съдебно решение, че положението не е напълно сравнимо с това, в което той е допуснал такова разделяне при наличието на отделни нарушения. По отношение все пак на твърденията на жалбоподателите, че поведението, в което са упреквани, в действителност представлява едно-единствено нарушение, Първоинстанционният съд приема в точка 66 от посоченото съдебно решение, че те могат да бъдат проверени едва след приемането на решението по дело „Закопчалки“.

2. Доводи на страните

36 Жалбоподателите упрекват Първоинстанционния съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отказал да провери законосъобразността на разделянето на производството, тъй като, от една страна, той е признал, че Комисията може да извърши такова разделяне само когато става въпрос за отделни нарушения, и от друга страна, е разполагал с индиции под формата на изложението на възраженията от 16 септември 2004 г. по дело „Игли“ и на това от 8 март 2006 г. по дело „Закопчалки“, въз основа на които може да се предположи, че Комисията е извършила произволно разделяне на едно-единствено нарушение. Първоинстанционният съд погрешно е констатирал в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че при липсата на решение на Комисията по

дело „Закопчалки“ към датата, на която Първоинстанционният съд е започнал разисквания по дело „Игли“, предположенията относно изхода по дело „Закопчалки“ били със спекулативен характер.

37 Комисията предлага това правно основание да бъде отхвърлено. Според нея Първоинстанционният съд основателно е постановил, че твърденията на жалбоподателите не могат да бъдат разгледани преди приемането на решение по дело „Закопчалки“.

3. Съображения на Съда

38 В точки 64—66 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно собствената му съдебна практика производство във връзка с нарушение на общностните правила на конкуренцията може да бъде разделено и да доведе до приемането на няколко решения, с които се налагат отделни глоби, при условие че става въпрос за отделни нарушения.

39 Жалбоподателите не оспорват този анализ, но упрекват Първоинстанционния съд, че не е проверил дали в конкретния случай поведението, в което са обвинени в спорното решение във връзка с делото „Игли“, от една страна, и това, което е посочено в изложението на възраженията от 8 март 2006 г., във връзка с делото „Закопчалки“, от друга страна, представляват отделни нарушения.

40 Както се припомня в точка 28 от настоящото решение, изложението на възраженията представлява само подготвителен документ, съдържащ фактически и правни преценки с чисто временен характер. Последващото решение не трябва непременно да бъде копие на изложението на твърденията за нарушения, тъй като Комисията трябва да отчита произтичащите от административното производство доказателства било за да се откаже от неоснователните твърдения за нарушения, било за да преформулира и допълни както от фактическа, така и от правна страна доводите си в подкрепа на твърденията за нарушения, които продължава да поддържа (вж. по-конкретно Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, посочено по-горе, точка 14, както и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 67).

41 При тези условия Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че докато не е прието решение по дело „Закопчалки“, всички предположения относно съществуването или липсата на отделни нарушения имат спекулативен характер.

42 Жалбоподателите не са могли да твърдят, че е налице отказ от правосъдие, щом като, както произтича от мотивите на Първоинстанционния съд, за тях е продължила да съществува възможността да представят доводите си относно наличието на едно-единствено нарушение след приемането на решението по дело „Закопчалки“ в рамките на контрола за законосъобразност на това решение. Както посочват по време на съдебното заседание, те впрочем са подали жалба пред Първоинстанционния съд на основание член 230 ЕО, целяща отмяната на решението на Комисията по дело „Закопчалки“.

43 Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

B — *По третото правно основание, изведено от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с определянето на тежестта на нарушението*

44 Това правно основание се подразделя на две части, изведени от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията, свързано, що се отнася до първата част, с размера на съответния пазар, а по отношение на втората част — с действителното отражение на нарушението върху пазара.

1. По първата част от третото правно основание, изведена от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с размера на съответния пазар

а) Обжалваното съдебно решение

45 Първоинстанционният съд отбелязва в точка 87 от обжалваното съдебно решение, че предвид антиконкурентния предмет на споразуменията, в конкретния случай Комисията не е била длъжна да определя пазара за целите на прилагането на член 81, параграф 1 ЕО. Същевременно той уточнява в точка 88 от посоченото съдебно решение, че понеже в диспозитива на спорното решение се налага глоба съгласно Регламент № 1/2003, фактическите констатации относно съответния пазар са релевантни дори ако тяхната недостатъчност не може да доведе до пълната отмяна на посоченото решение.

46 В това отношение Първоинстанционният съд постановява следното в точка 89 от обжалваното съдебно решение:

„[…] съгласно Насоките при оценяване на тежестта на нарушението „трябва да бъде взет предвид“ не само характерът на нарушението, а и „действителното му отражение върху пазара, където това може да бъде определено“ (точка 1 A, първа алинея). За да бъде оценено обаче действителното отражение на нарушението върху пазара, е необходимо този пазар да бъде определен. Насоките предвиждат също, че за да се установи тежестта на дадено нарушение, е „необходимо“ да „бъде взет предвид ефективният икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на други оператори“ (точка 1 A, четвърта алинея), което предполага необходимостта да се определят размерът на пазарите и пазарните дялове, държани от съответните предприятия.“

47 След като приема в точка 95 от обжалваното съдебно решение, че при определянето на разглежданите продуктови пазари не е била налице липса на мотивиране, Първоинстанционният съд разглежда заключенията на Комисията относно размера на пазара, съдържащи се в спорното решение.

48 В точка 98 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че преценките на Комисията относно мащабите на трите очертани от нея продуктови пазара остават непълни и не позволяват да се провери размерът на всички съответни пазари. Въз основа на това в точка 99 от това съдебно решение той стига до извода, че спорното решение „страда от непълнота на мотивите, което може да доведе до частичната [му] отмяна [...], освен ако заключенията на Комисията относно ефективния икономически капацитет на съответните предприятия за нанасяне на значителни вреди не се основават на други мотиви от [спорното] решение“.

49 В точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва, че жалбоподателите никога не са оспорвали заключенията на Комисията, изложени в спорното решение, които позволяват да се потвърди съществуването на такъв капацитет, а именно в частност положението им на лидери на европейския пазар за производство на игли — пазар, на който конкуренцията е много ограничена.

б) Доводи на страните

50 Според жалбоподателите Първоинстанционният съд е нарушил член 253 ЕО, като не е отменил спорното решение, макар да е констатирал нарушение на задължението за мотивиране във връзка с размера на съответния пазар. Следователно той не се е съобразил с факта, че този порок е оказал въздействие върху определянето на тежестта на нарушението, доколкото определянето ѝ предполага кумулативното вземане предвид на няколко критерия и самата Комисия е указала в посоченото решение, че е взела предвид размера на съответния пазар и икономическия капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди.

51 Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото и като е приел, че Комисията е описала в достатъчна степен действителното отражение на нарушението върху пазара, позовавайки се на водещото положение на жалбоподателите. По този начин Първоинстанционният съд не се съобразил с разликата между определянето на ефективния икономически капацитет на едно предприятие за нанасяне на значителни вреди и това на действителното отражение върху пазара.

52 Жалбоподателите считат, че следователно съществува противоречие в мотивите между, от една страна, точка 89 от обжалваното съдебно решение, и от друга страна, точка 99, както и точка 100 от него.

53 Комисията отговаря, че според правилния прочит на обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е одобрил задължението за определяне на размера на съответния пазар единствено във връзка с капацитета на предприятията за нанасяне на значителни вреди. Ако обаче този капацитет може да бъде установен с други средства, какъвто бил настоящият случай, Комисията щяла да бъде освободена от задължението да определя размера на пазара. Освен това от практиката на Първоинстанционния съд следвало, че описаният в Насоките начин на изчисляване на глобите въобще не налагал вземането предвид на размера на съответния пазар с цел определяне на началния размер на глобата.

в) Съображения на Съда

54 Според постоянната съдебна практика тежестта на нарушението на общностното право на конкуренцията трябва да бъде установена в зависимост от голям брой елементи, като например специфичните обстоятелства по делото, неговия контекст и възпиращото действие на глобите, и то без да има изработен обвързващ или изчерпателен списък на критерии, които задължително трябва да бъдат взети предвид (вж. по-конкретно Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 465, Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 241, както и Решение от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точка 129).

55 Поради това, обратно на изтъкнатото от жалбоподателите, размерът на съответния пазар по принцип не е задължителен елемент, а само един от многото релевантни елементи за преценката на тежестта на нарушението и определяне на размера на глобата (вж. в този смисъл Решение по дело Dalmine/Комисия, посочено по-горе, точка 132).

56 Същевременно в точка 89 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че съгласно точка 1, A, четвърта алинея от Насоките, за целите на преценката на тежестта на нарушението е необходимо да се вземе предвид ефективният икономически капацитет на предприятията за нанасяне на значителни вреди на други оператори. Той добавя, че това вземане предвид предполага необходимостта от определяне на размера на пазарите.

57 Жалбоподателите не оспорват направения от Първоинстанционния съд анализ, но изтъкват, че впоследствие той си противоречи, като приема в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че позоваването на водещото им положение на съответния пазар може да представлява достатъчно описание на действителното отражение на нарушението върху този пазар.

58 В това отношение следва да се констатира, че жалбоподателите са направили погрешен прочит на точка 101 от обжалваното съдебно решение. Всъщност от тази точка следва, че позоваването на водещото положение на жалбоподателите на пазара е прието за релевантен критерий за преценка на ефективния икономически капацитет на последните за нанасяне на значителни вреди на други оператори, а не, както поддържат жалбоподателите, за преценка на действителното отражение на нарушението върху пазара.

59 Това не променя факта, че Първоинстанционният съд действително си противоречи, като потвърждава, от една страна, в точка 89 от обжалваното съдебно решение, че преценката на икономическия капацитет на едно предприятие за нанасяне на значителни вреди непременно изисква определянето на размера на пазара, и като приема, от друга страна, в точки 99—101 от посоченото съдебно решение, че установената от него в това отношение непълнота на мотивите може да бъде запълнена въз основа на други заключения, каквото в настоящия случай е това за водещото положение, което жалбоподателите са имали на посочения пазар.

60 Това противоречие обаче не би могло да доведе до констатиране, както искат жалбоподателите, че е налице недостатъчно вземане предвид от Първоинстанционния съд на нарушението от Комисията на задължението ѝ за мотивиране във връзка с размера на съответния пазар.

61 Всъщност противно на постановеното от Първоинстанционния съд в точка 89 от обжалваното съдебно решение, вземането предвид съгласно точка 1, A, четвърта алинея от Насоките, на ефективния икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на други оператори не предполага необходимост да се определи размерът на пазара.

62 Несъмнено Съдът е постановил, че с оглед на определянето на размера на глобата държаните от дадено предприятие пазарни дялове са релевантни за определяне на въздействието, което то може да оказва върху пазара (Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 139).

63 Същевременно поради причините, изложени от генералния адвокат в точки 98—101 от заключението му, от споменатата в предходната точка съдебна практика не може да се направи изводът, че за да се прецени въздействието на дадено предприятие върху пазара или — по смисъла на Насоките — неговия ефективен икономически капацитет за нанасяне на значителни вреди на други оператори, този капацитет следва да се оцени, като Комисията бъде задължена да извърши предварително определяне на пазара, както и преценка на неговия размер, вземайки предвид обема на оборота на това предприятие.

64 По-нататък, при нарушение като разглежданото в настоящия случай, състоящо се в подялба на пазари, толкова формалистично тълкуване на горепосоченото Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия като поддържаното от жалбоподателите би имало за последица да се наложи на Комисията, на основание начина на изчисляване на глобите, задължение, каквото съгласно постоянната съдебна практика тя няма за целите на прилагането на член 81 ЕО, когато разглежданото нарушение има антиконкурентен предмет (вж. по-конкретно Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 261, както и Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точка 125).

65 Следователно Първоинстанционният съд основателно приема в точки 99—101 от обжалваното съдебно решение, че икономическият капацитет на жалбопода-

телите за нанасяне на значителни вреди на други оператори може да се определи чрез констатации, каквато е тази за водещото им положение на съответния пазар.

66 От това следва, че въпреки основателно изтъкнатото от жалбоподателите противоречие в мотивите на Първоинстанционния съд, първата част от третото правно основание трябва да бъде отхвърлена като ирелевантна.

2. По втората част от третото правно основание, изведена от недостатъчното вземане предвид от Първоинстанционния съд на заключението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията във връзка с действителното отражение на нарушението върху пазара

а) Обжалваното съдебно решение

67 В точки 109—112 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява следното:

„109 […] вземането предвид на действителното отражение върху пазара се изисква само „където това може да бъде определено“. В хода на производството обаче Комисията никога не е поддържала, че в конкретния случай това отражение не е могло да бъде определено, а в защитата си по този въпрос тя се ограничава до това да припомни, че подялбата на продуктовите пазари и на географския пазар, договорена в сключените между жалбоподателите и Entaco споразумения, е извършена и „следователно непременно е имала действителни последици по отношение на условията на конкуренция на общностните пазари“.

110 Това заключение обаче е неубедително. […]

111 Всъщност в съображения 318—320 от [спорното] решение Комисията […] се […] основава изключително на причинно-следствена връзка между създаването на картела и действителното му отражение върху пазара, което все пак не е достатъчно за изчисляването на глобата.

112 Поради това Комисията не е изпълнила в достатъчна степен задължението за мотивиране, което има в това отношение. Правните последици, които следва да бъдат изведени от това, са разгледани в точка 190 и сл. по-нататък."

68 По отношение на правните последици, които би могло да има неспазването на задължението за мотивиране, отбелязано в точка 112 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд приема в точки 188 и 189 от същото съдебно решение, че в настоящия случай нарушението, което има за предмет подялба на продуктовите пазари и на географския пазар, представлява явно нарушение на конкурентното право и е особено сериозно по своя характер. Поради това според него, предвид съдържащото се в Насоките определение, квалифицирането в спорното решение на нарушението като „много сериозно" е оправдано.

69 В точка 190 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд добавя:

„По отношение на оценката на действителното отражение на нарушението върху пазара в [спорното решение] вече е установено, че Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране […]. […] При обстоятелствата по настоящия случай обаче тази липса на мотивиране не може да води до премахване на наложената глоба или до намаляване на нейния размер, предвид факта, че квалифицирането на нарушението като „много сериозно" е било основателно и че Комисията е избрала минималния начален размер, предвиден в Насоките за такова нарушение (дори, по-точно, максималния размер за „сериозно" нарушение), а именно 20 милиона евро. Всъщност Комисията основателно отбелязва, че изборът на минималния размер е достатъчен в настоящия случай, за да се вземе предвид намаляването на отражението на нарушението през периода на извършването му."

б) Доводи на страните

70 Според жалбоподателите Първоинстанционният съд е нарушил член 253 ЕО, като е отказал да отмени спорното решение, макар да е установил нарушение на задължението за мотивиране във връзка с действителното отражение на нарушението върху пазара. Като постановява в точка 190 от обжалваното съдебно решение, че при обстоятелствата по настоящия случай тази липса на мотивиране не трябва да води до премахване на наложената глоба или до намаляване на нейния размер, предвид факта, че квалифицирането на нарушението като „много сериозно“ е било основателно, Първоинстанционният съд бил смесил въпроси относно материалната законосъобразност на решението и въпроси, свързани с правните последици от нарушение на формалното задължение за мотивиране.

71 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите. Същевременно тя приема, че Първоинстанционният съд е допуснал грешки при прилагане на правото в точки 109—112 от обжалваното съдебно решение. От една страна, той изискал от Комисията да докаже липсата на действително отражение на нарушението върху пазара, което може да бъде определено, а самият той не констатирал, че това отражение може да бъде определено. От друга страна, изводите на Първоинстанционния съд противоречали на постоянната съдебна практика, според която прилагането на споразумение с антиконкурентен предмет е достатъчно за отхвърляне на възможността да се приеме, че е налице липса на отражение върху пазара. Поради това Комисията приканва Съда да извърши замяна на мотиви, като отхвърли съдържащите се в посочените точки 109—112 изводи, свързани с доказването и с възможността за определяне на отражението на нарушението върху пазара.

в) Съображения на Съда

i) По искането на Комисията за замяна на мотиви

72 Според постоянната съдебна практика ако мотивите на решение на Първоинстанционния съд разкриват нарушение на общностното право, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена (вж. по-конкретно Решение от 9 юни 1992 г. по дело Lestelle/

Комисия, C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точка 28, както и Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 187).

73 Дори ако се приеме, че искане за замяна на мотиви може да бъде уважено съгласно условията, при които е направено от Комисията, в настоящия случай това искане трябва да се отхвърли.

74 На първо място, що се отнася до наличието или липсата на задължение за Комисията да установи, за целите на изчисляване на глобата, съществуването на действително отражение на нарушението върху пазара, следва да се припомни, че макар това отражение да е елемент, който трябва да бъде взет предвид с оглед на оценката на тежестта на нарушението, то е един критерий наред с други, като характера на нарушението и размера на географския пазар. Също така от точка 1, A, първа алинея от Насоките следва, че това отражение трябва да бъде взето предвид само когато може да бъде определено (Решение от 9 юли 2009 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, Сборник, стр. I-5843, точка 125).

75 Що се отнася до хоризонталните ценови картели и картели за подялба на пазари, от Насоките следва също, че тези картели могат по принцип да бъдат квалифицирани като много сериозни нарушения въз основа само на характера им, без Комисията да бъде задължена да доказва действително отражение на нарушението върху пазара. В тази хипотеза действителното отражение на нарушението е само един елемент сред други и ако може да бъде определено, би позволило на Комисията да увеличи началния размер на глобата над вероятния минимален размер от 20 милиона евро.

76 В настоящия случай разглежданият картел е имал за предмет подялба на пазари и следователно е могъл да бъде квалифициран като много сериозно нарушение, без Комисията да има задължение да доказва действителното му отражение върху пазара.

77 Същевременно в точка 111 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че в частта от спорното решение, свързана с изчисляването на глобата, под заглавие „Действително отражение на нарушението“ Комисията е посветила три точки на разглеждането на този критерий.

78 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд, който отбелязва в точка 109 от обжалваното съдебно решение, че в хода на производството Комисията никога не е поддържала, че действителното отражение на нарушението не може да бъде определено, е могъл, без да допусне грешка при прилагане на правото, да приеме, от една страна, че Комисията е счела, че отражението, описано в спорното решение, е могло да бъде определено, и от друга страна, че е възнамерявала да вземе предвид този критерий с цел изчисляване на размера на глобата.

79 На второ място, що се отнася до доказателствата, които Комисията в една такава хипотеза трябва да представи, за да установи действително отражение на нарушението върху пазара, следва да се отхвърли тезата на тази институция, че за целта било достатъчно тя да се позове на създаването на картела.

80 Такова позоваване, без друго допълнително доказване, всъщност се свежда до презумпция, според която създаването на картела е породило последици на пазара.

81 Същевременно, макар съществуването на действително отражение на нарушението да не е необходим елемент за квалифицирането на нарушението като много сериозно в случая на споразумение с антиконкурентен предмет, допълнителното вземане предвид на този елемент позволява на Комисията да увеличи началния размер на глобата над вероятния минимален размер от 20 милиона евро, определен от Насоките, без друг таван освен максималната граница от 10 % от общия оборот, реализиран от засегнатото предприятие за предходната стопанска година, определен за общия размер на глобата в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

82 С оглед на тези последици, щом като Комисията счита за уместно с цел изчисляване на глобата да вземе предвид този факултативен елемент, какъвто е действителното отражение на нарушението върху пазара, тя не може да се ограничи до представянето на една обикновена презумпция, а трябва да представи — както отбелязва генералният адвокат в точка 140 от своето заключение — конкретни, достоверни и достатъчни индиции, които позволяват да се прецени действителното въздействие, което нарушението е могло да има по отношение на конкуренцията на посочения пазар.

83 При това положение Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл по същество в точки 110 и 111 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е могла без допълнително обяснение да се ограничи до това да изведе от създаването на картела съществуването на действителни последици от същия върху пазара, както и до основаването на решението си на причинно-следствена връзка между създаването на картела и действителното му отражение върху пазара.

84 От предходните съображения следва, че направеното от Комисията искане за замяна на мотиви при всички положения трябва да се отхвърли.

ii) По доводите на жалбоподателите

85 Доводите на жалбоподателите, според които Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, понеже след като е установил нарушение на задължението за мотивиране във връзка с действителното отражение на нарушението върху пазара, е отказал да отмени спорното решение, не могат да бъдат приети.

86 По отношение на контрола, упражняван от общностния съд върху решенията на Комисията в областта на конкуренцията, следва да се припомни, че извън обикновения контрол за законосъобразност, който позволява само да се отхвърли жалбата за отмяна или да се отмени обжалваният акт, пълната юрисдикция, предоставена съгласно член 229 ЕО на Първоинстанционния съд от член 31 от Регламент № 1/2003, дава възможност на тази юрисдикция да измени обжалвания акт дори при липсата на отмяна, като вземе предвид всички

фактически обстоятелства, за да промени например размера на глобата (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 692).

87 Въз основа на контрола за законосъобразност Първоинстанционният съд на първо място констатира в точка 112 от обжалваното съдебно решение непълнота на мотивите във връзка с един от критериите, използвани от Комисията за определяне на тежестта на нарушение на член 81 ЕО за целите на изчисляване на глобата, а именно критерия за действителното отражение на нарушението върху пазара. Предвид редицата критерии, които, както се припомня в точка 54 от настоящото решение, могат да бъдат използвани от Комисията за определяне, за целите на изчисляване на глобата, на тежестта на дадено нарушение на правилата за конкуренция, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл, че изводът, до който е достигнал във връзка само с един от посочените критерии, не води автоматично до отмяна, макар и частична, на спорното решение.

88 На второ място, въз основа на пълната си юрисдикция Първоинстанционният съд взема предвид в точка 190 от обжалваното съдебно решение установения от него порок и разглежда въпроса дали същият е имал въздействие върху размера на глобата и следователно дали е уместно този размер да се промени. При това разглеждане Първоинстанционният съд постановява, че не е уместно да се променя началният размер на глобата, възприет в спорното решение.

89 Първоинстанционният съд следователно е преценил надлежно, както въз основа на контрола за законосъобразност, така и въз основа на пълната си юрисдикция, правните последици, които е трябвало да изведе от нарушението от страна на Комисията на задължението ѝ за мотивиране във връзка с действителното отражение на нарушението върху пазара.

90 При това положение втората част от третото правно основание трябва да се отхвърли.

91 От всички гореизложени съображения следва, че третото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост като неоснователно.

Г — *По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на Насоките и от погрешна преценка на тежестта на нарушението*

92 Това правно основание се състои също от две части, като първата е изведена от невземането предвид на погрешния характер на определянето на действителното отражение на нарушението върху пазара, а втората — от невземането предвид като смекчаващо обстоятелство на факта, че жалбоподателите са преустановили нарушението доброволно.

1. По първата част от четвъртото правно основание, изведена от невземането предвид на погрешния характер на определянето на действителното отражение на нарушението върху пазара

а) Обжалваното съдебно решение

93 Тази част от правното основание е по-конкретно насочена срещу точки 188—190 от обжалваното съдебно решение, за които става въпрос в точки 68 и 69 от настоящото решение.

б) Доводи на страните

94 Жалбоподателите изтъкват, че Първоинстанционният съд е допуснал в точки 188—190 от обжалваното съдебно решение двойна грешка при прилагане на правото. От една страна, той е счел, че липсата на мотивиране във връзка с действителното отражение на нарушението е правно ирелевантна, доколкото предвид абстрактната му форма то може да бъде квалифицирано като „много сериозно“. Това невземане предвид на конкретните обстоятелства на нарушението противоречало както на Насоките, така и на практиката на Съда и на практиката на Комисията при вземане на решения. От друга страна, Първоинстанционният съд погрешно е счел, че началният размер на глобата, предвиден от Насоките за „много сериозно“ нарушение, представлява минимален размер, отклонение от който не се допуска. Този подход бил в противоречие с практиката на Комисията при вземане на решения и представлявал нарушение на принципа на пропорционалност.

95 Комисията препраща частично към доводите, развити от нея в рамките на третото правно основание във връзка с действителното отражение на нарушението. Тя добавя, че Първоинстанционният съд не е разгледал предвидения в Насоките начален размер на глобата като таван, който не може да бъде надвишаван, но е разгледал неговата пропорционалност в точки 206 и 223 от обжалваното съдебно решение. По отношение на доводите на жалбоподателите във връзка с практиката на Комисията при вземане на решения, примерите, които те посочват, са или ирелевантни, или нови или неточни.

в) Съображения на Съда

96 По отношение на първата грешка при прилагане на правото, на която се позовават жалбоподателите, изведена от твърдяната абстрактна квалификация на нарушението, направена от Първоинстанционния съд независимо от погрешния характер на определянето на действителното му отражение върху пазара, следва да се припомни, че при определянето на размерите на глобите трябва да се държи сметка за продължителността на нарушенията и за всички елементи от естество да се включат в преценката на тежестта им, каквито са поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на съгласуваните практики, изгодата, която биха могли да извлекат от тези практики, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който този тип нарушения представляват за целите на

Европейската общност (вж. Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, посочено по-горе, точка 129, както и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 242). От това следва, че действието на антиконкурентна практика само по себе си не е определящ критерий при преценката на подходящия размер на глобата. По-конкретно, свързаните с аспекта на умисъл елементи могат да имат по-голямо значение от тези, които са свързани с посочените резултати, най-вече когато става въпрос за тежки сами по себе си нарушения, като например подялба на пазарите — елемент, който в случая е налице (вж. Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 118).

97 Що се отнася до втората грешка при прилагане на правото, според която Първоинстанционният съд погрешно е счел, че началният размер на глобата, предвиден в Насоките за „много сериозно“ нарушение, представлява минимален таван, отклонение от който не се допуска, следва да се отбележи, че в точка 190 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се ограничава до разглеждане на въпроса дали установеният от него порок във връзка с преценката на действителното отражение на нарушението е имал последици по отношение на изчисляването на размера на глобата. В рамките на това разглеждане той констатира, на първо място, че Комисията не е извършила никакво увеличаване на началния размер въз основа на отражението върху пазара. При упражняване на пълната си юрисдикция той приема, на второ място, че възприетият в спорното решение начален размер може да бъде оправдан с квалифицирането на нарушението като „много сериозно“. Фактът, че Първоинстанционният съд не е счел за уместно при обстоятелствата в настоящия случай да промени определения от Комисията начален размер, не може да означава, че той е приел размера от 20 милиона евро като минимален праг, под който не е възможно да се слиза.

98 По отношение на довода, изведен от жалбоподателите от практиката на Комисията при вземане на решения, следва да се припомни, че тя не служи като правна рамка за определянето на размера на глобите в областта на конкуренцията, тъй като Комисията разполага в тази област с широко право на преценка, при упражняването на което не е обвързана от предишните си преценки (вж. по-конкретно Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точки 209—213, както и Решение по дело Archer Daniels Midland/Комисия, посочено по-горе, точка 82).

99 От това следва, че първата част от четвъртото правно основание трябва да се отхвърли.

2. По втората част от четвъртото правно основание, изведена от невземането предвид като смекчаващо обстоятелство на факта, че жалбоподателите са преустановили нарушението доброволно

а) Обжалваното съдебно решение

100 В точка 211 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, като се позовава на постоянна съдебна практика, че в рамките на изчисляването на глоба, наложена за нарушаване на правилата на конкуренция, за смекчаващо обстоятелство може да става въпрос само ако разглежданите предприятия са били подтикнати чрез намесата на Комисията да преустановят антиконкурентното си поведение.

101 Като приема в точка 212 от обжалваното съдебно решение, че от спорното решение следва, че предсрочното прекратяване на незаконното споразумение не произтича нито от намеса на Комисията, нито от решение на жалбоподателите да преустановят нарушението, а от решение, основано на икономическа стратегия, Първоинстанционният съд постановява в точка 213 от посоченото съдебно решение, че предсрочното прекратяване на споразумението вече е било взето предвид при преценката на продължителността на нарушението и следователно не може да представлява смекчаващо обстоятелство.

б) Доводи на страните

102 Според жалбоподателите Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото в точки 211 и 213 от обжалваното съдебно решение, доколкото в анализа си не отчитал доброволния характер на преустановяването на нарушението. Отказът по собствена инициатива от незаконосъобразно поведение трябвало да представлява смекчаващо обстоятелство, което не било взето предвид при преценката на продължителността на нарушението.

103 Комисията поддържа, че анализът на Първоинстанционния съд съответства на постоянната съдебна практика в този област, която не трябва да бъде оспорвана.

в) Съображения на Съда

104 Сред смекчаващите обстоятелства, които могат да доведат до намаляване на основния размер на глобата, точка 3 от Насоките посочва в трето тире преустановяването на нарушенията веднага след първата намеса на Комисията, по-специално когато тя извършва проверки.

105 В точка 158 от Решение по дело Dalmine/Комисия, посочено по-горе, Съдът потвърждава съображенията на Първоинстанционния съд, според които не може да се счита, че е налице смекчаващо обстоятелство въз основа на точка 3, трето тире от Насоките, когато нарушението е вече преустановено преди датата на първата намеса на Комисията или в случай на твърдо решение за преустановяването му, взето от тези предприятия преди тази дата.

106 При това положение Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил отказа на Комисията в спорното решение да вземе предвид смекчаващи обстоятелства по отношение на жалбоподателите поради решението им за прекратяване на споразуменията, съставляващи нарушението, доколкото, както посочват самите жалбоподатели, последното решение е било взето преди и независимо от всякаква намеса на Комисията.

107 При тези условия втората част от четвъртото правно основание и следователно четвъртото правно основание в неговата цялост трябва да бъдат отхвърлени.

Д — *По петото правно основание, изведено от нарушението на принципа на пропорционалност при определянето на размера на глобата*

1. Обжалваното съдебно решение

108 В точки 228—232 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда пропорционалността на размера на глобата, наложена поетапно със спорното решение предвид мащаба на съответните пазари, размера и икономическата мощ на жалбоподателите, финансовото им състояние и риска да им бъде наложена глоба по дело „Закопчалки“. В точка 233 от посоченото съдебно решение той заключава, че доводът, изведен от жалбоподателите от нарушението на принципа на пропорционалност, трябва да се отхвърли в неговата цялост.

2. Доводи на страните

109 Жалбоподателите поддържат, че при определянето на тежестта на нарушението в рамките на определянето на размера на глобите Първоинстанционният съд не е спазил принципа на пропорционалност в два аспекта. От една страна, Първоинстанционният съд е приложил Насоките формалистично, без да вземе предвид конкретните обстоятелства, свързани с нарушението. От друга страна, той е проверил пропорционалния характер на глобата само с оглед на отделни критерии, без да отчете глобално обстоятелствата по случая.

110 Комисията поддържа, че това правно основание е недопустимо, защото с него Съдът се приканва да преразгледа размера на глобата. При условията на евентуалност тя подчертава, че Първоинстанционният съд е разгледал подробно пропорционалния характер на глобата и че доводите на жалбоподателите не са основателни.

3. Съображения на Съда

111 По отношение на първия довод на жалбоподателите следва да се констатира, че той възпроизвежда по същество съображенията, изложени в рамките на втората част от четвъртото правно основание, и че следователно трябва да бъде отхвърлен по същите мотиви като тези, които са довели до нейното отхвърляне.

112 Що се отнася до втория довод, следва да се приеме, че с него Съдът се приканва по същество да преразгледа размера на глобата, определена от Първоинстанционния съд. Съгласно постоянната съдебна практика обаче, когато се произнася по жалба, Съдът не може да замени по съображения за справедливост със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд, който упражнява пълна юрисдикция при произнасянето си относно размера на глоба, наложена на предприятие за извършено от него нарушение на общностното право (вж. по-конкретно Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 614, както и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 245).

113 Следователно петото правно основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

114 От всички гореизложени съображения следва, че жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

VI — По съдебните разноски

115 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото

страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда William Prym GmbH & Co. KG и Prym Consumer GmbH & Co. KG да заплатят съдебните разноски.**

Подписи